

Žalitelji također tvrde da je sporna odluka regulatorni akt zbog toga što:

- a) prema sudskoj praksi, svi opći akti koji nisu zakonodavni smatraju se regulatornim aktima;
- b) činjenica da se spornom odlukom provodi Sporazum o povlačenju koji ima višu pravnu snagu od akata koje donose institucije Unije nije relevantna;
- c) argument da se Sporazum o povlačenju može promatrati kao vanjski ekvivalent unutarnjeg zakonodavnog akta je pogrešan;
- d) argument da sporna odluka ima visoki demokratski legitimitet je netočan.

⁽¹⁾ Odluka Vijeća (EU) 2020/135 od 30. siječnja 2020. (SL 2020., L 29, str. 1.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. kolovoza 2021. uputio Verwaltungsgericht Stade
(Njemačka) –podnositelj zahtjeva 1 i dr./Bundesrepublik Deutschland**

(Predmet C-504/21)

(2021/C 490/18)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgericht Stade

Stranke glavnog postupka

Podnositelji zahtjeva: podnositelj zahtjeva 1, podnositelj zahtjeva 2, podnositelj zahtjeva 3, podnositelj zahtjeva 4, podnositelj zahtjeva 5

Protivnik zahtjeva: Bundesrepublik Deutschland (kojeg zastupa Bundesamt für Migration und Flüchtlinge)

Prethodna pitanja

a. *Utuživost*

1. Treba li članak 27. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljani treće zemlje ili osoba bez državljanstva (u daljnjem tekstu: Uredba Dublin III) ⁽¹⁾, prema potrebi u vezi s člankom 47. i člankom 51. stavkom 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), ali znajući za pravila Direktive Vijeća 2003/86/EZ ⁽²⁾ od 22. rujna 2003. o pravu na spajanje obitelji, tumačiti na način da je zamoljena država članica obvezna podnositeljima zahtjeva, među ostalim djeci, koji borave u državi članici moliteljici i traže transfer u skladu s člancima 8., 9. ili 10. Uredbe Dublin III, ili njihovim članovima obitelji, u zamoljenoj državi članici u smislu članka 8., 9. ili 10. Uredbe Dublin III protiv odbijanja zahtjeva za prihvrat staviti na raspolaganje djelotvoran pravni lijek pred sudom u zamoljenoj državi članici?
2. U slučaju niječnog odgovora na pitanje a. 1.:

Proizlazi li u tom slučaju pod a.1 prikazano pravo na djelotvoran pravni lijek u nedostatku primjerenog uređenja u Uredbi Dublin III izravno iz članka 47. Povelje, prema potrebi u vezi s člancima 7., 9. i 33. Povelje (vidjeti presudu Suda od 07. lipnja 2016. – C-63/15 – (Mehrdad Ghezelbash), t. 51. i 52. ⁽³⁾; presudu Suda od 26. srpnja 2017. – C-670/16 – (Tsegezab Mengesteab), t. 58. ⁽⁴⁾)?
3. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje a.1. ili a.2.:

Treba li članak 47. Povelje, prema potrebi u vezi s načelom lojalne suradnje (vidjeti presudu Suda od 13. studenoga 2018. u spojenim predmetima C-47/17 i C-48/17, X ⁽⁵⁾) tumačiti na način da je zamoljena država članica obvezna obavijestiti državu članicu moliteljicu o pravnom lijeku koji su podnositelji zahtjeva podnijeli protiv odluke o odbijanju zahtjeva za prihvrat i da je država članica moliteljica obvezna ne donositi nikakvu odluku o zahtjevu za azil podnositelja zahtjeva sve do završetka postupka povodom pravnog lijeka negativnom odlukom?

4. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje a.1. ili a.2.:

Treba li članak 47. Povelje, po potrebi uzimajući u obzir ocjene izražene u uvodnoj izjavi 5. Uredbe Dublin III, u slučaju poput predmetnog tumačiti na način da su njime sudovi zamoljene države članice obvezni osigurati sudsku zaštitu u obliku hitnog postupka? Određuju li se sudovima zamoljene države članice rokovi za donošenje odluke o pravnom lijeku?

b. *Prijenos nadležnosti*

1. Proizvodi li članak 21. stavak 1. podstavak 3. Uredbe Dublin III u vezi s člankom 5. stavkom 2. Uredbe (EZ) br. 1560/2003 kako je izmijenjena Uredbom (EU) br. 118/2014 ⁽⁶⁾ (Provedbena uredba), u načelu, učinak prijenosa nadležnosti na državu članicu moliteljicu koji se više ne može pobijati ako je zamoljena država članica pravodobno odbila i prvotni zahtjev države članice moliteljice i zahtjev za preispitivanje (vidjeti presudu Suda od 13. studenoga 2018. u spojenim predmetima C-47/17 i C-48/17, X, t. 80.)?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje b.1.:

Vrijedi li to i ako su odluke o odbijanju zamoljene države članice nezakonite?

3. U slučaju niječnog odgovora na pitanje b.2.:

Može li se podnositelj zahtjeva za azil u državi članici moliteljici u odnosu na zamoljenu državu članicu, zbog nepoštovanja kriterija o nadležnosti koji se odnose na jedinstvo obitelji (članci 8.-11., članak 16. i članak 17. stavak 2. Uredbe Dublin III) pozivati na nezakoniti prijenos nadležnosti?

c. *Naknadni zahtjev*

1. Treba li članak 7. stavak 2. i članak 20. stavak 1. Uredbe Dublin III tumačiti na način da se njima ne isključuje primjenjivost pravila iz Poglavlja III. i provedba postupka za prihvata u skladu s Poglavljem VI. Odjeljkom II. Uredbe Dublin III u slučajevima kada su podnositelji zahtjeva u državi članici moliteljici već podnijeli zahtjev za azil i taj je zahtjev država članica moliteljica prvotno odbila kao nedopušten na temelju članka 33. stavka 2. točke (c) u vezi s člankom 38. Direktive 2013/32/EU, ali se u međuvremenu, primjerice uslijed faktičnog provođenja „Izjave EU-a i Turske od 18. ožujka 2016.” (vidjeti EN P-000604/2021, *Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission* od 01. lipnja 2021.), provodi dopušteni postupak povodom naknadnog zahtjeva u državi članici moliteljici?

2. U slučaju niječnog odgovora na pitanje c.1.:

Treba li članak 7. stavak 2. i članak 20. stavak 1. Uredbe Dublin III u slučaju opisanom pod c.1. tumačiti na način da se njima ne isključuje primjenjivost pravila iz Poglavlja III. i provedba postupka povodom zahtjeva za prihvata u skladu s Poglavljem VI. Odjeljkom II. Uredbe Dublin III kada je riječ o kriterijima za odgovornost koji se odnose na jedinstvo obitelji (članci 8.-11., članak 16. Uredbe Dublin III)?

3. Je li članak 17. stavak 2. Uredbe Dublin III još primjenjiv ako su podnositelji zahtjeva u državi članici moliteljici već postavili zahtjev za azil i ta ga je država članica moliteljica prvotno na temelju članka 33. stavka 2. točke (c) u vezi s člankom 38. Direktive 2013/32/EU ⁽⁷⁾ odbila kao nedopušten, ali se u međuvremenu, primjerice uslijed faktičnog provođenja „Izjave EU-a i Turske od 18. ožujka 2016.” (vidjeti EN P-000604/2021, *Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission* od 01. lipnja 2021.), provodi dopušteni postupak povodom naknadnog zahtjeva u državi članici moliteljici?

4. U slučaju potvrdnog odgovora na pitanje c.3.:

Dodjeljuje li članak 17. stavak 2. Uredbe Dublin III podnositeljima zahtjeva za azil, u zamoljenoj državi članici, utuživo subjektivno pravo? Postoje li u tu svrhu zahtjevi prava Unije koji se odnose na ostvarivanje diskrecijskog postupanja nacionalnih tijela, primjerice poštovanje jedinstva obitelji i najboljeg interesa djeteta, ili to podliježe samo nacionalnom pravu?

d. *Subjektivna prava člana obitelji s boravkom u zamoljenoj državi članici*

Ima li i član obitelji, koji već boravi u zamoljenoj državi članici, sudskim putem ostvarivo pravo na poštovanje članka 8. i sljedećih članaka Uredbe Dublin III te s time povezanih pravila o transferu (članci 18., 29. i sljedeći Uredbe Dublin III; prema potrebi u vezi s uvodnim izjavama 13., 14. i 15. Uredbe Dublin III u vezi s člankom 47. Povelje) odnosno članka 17. stavka 2. Uredbe Dublin III?

- (¹) Uredba (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o uvođenju kriterija i mehanizama za utvrđivanje države članice odgovorne za razmatranje molbe za međunarodnu zaštitu koju je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (preinaka) (SL L 80, 29.6.2013., str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108.)
- (²) Direktiva 2003/86/EZ od 22. rujna 2003. o pravu na spajanje obitelji (SL 2003., L 251, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 70.)
- (³) ECLI:EU:C:2016:409
- (⁴) ECLI:EU:C:2017:587
- (⁵) ECLI:EU:C:2018:900
- (⁶) Provedbena uredba Komisije (EU) br. 118/2014 od 30. siječnja 2014. o izmjeni Uredbe (EZ) br. 1560/2003 o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 343/2003 o uvođenju kriterija i mehanizama za utvrđivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za azil koji državljanin treće zemlje podnosi u jednoj od država članica (SL L 39, 8.2.2014., str. 1.).
- (⁷) Direktiva 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite (SL 2013, L 180, str. 60) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 12., str. 249.)

Žalba koju je 20. kolovoza 2021. podnio XC protiv presude Općeg suda (osmo vijeće) od 10. veljače 2021. u predmetu T-488/18, XC/Komisija

(Predmet C-527/21 P)

(2021/C 490/19)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: XC (zastupnik: F. Rosi, odvjetnik)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Zahtjevi

Žalitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- ukine presudu Općeg suda Europske unije od 10. veljače 2021. u predmetu T-488/18, XC/Komisija;
- poništi tri odluke pobijane u prvom stupnju ili, podredno, vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje;
- naloži Komisiji naknadu pretrpljene štete, utvrđene *ex aequo et bono*, ili, podredno, naloži vraćanje predmeta Općem sudu na ponovno odlučivanje;
- naloži Komisiji snošenje troškova postupka u prvom i drugom stupnju ili, podredno, odredi da će se o troškovima odlučiti naknadno i vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Žalbeni razlog podijeljen je na četiri dijela.

Prvi dio žalbenog razloga, koji se odnosi na odbijanje zahtjeva za poništenje popisa uspješnih kandidata na otvorenom natječaju EPSO/AD/356/18 (točke 173.-182. pobijane presude)

U tom pogledu, žalitelj navodi povredu načela kontradiktornosti; povredu i pogrešnu primjenu načela utvrđenih sudskom praksom u području poništenja popisa uspješnih kandidata na otvorenim natječajima; povredu članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima u području djelotvorne sudske zaštite; nepostojanje obrazloženja i nelogičnost pobijane presude, kao i iskrivljavanje i pogrešno tumačenje predmetnih činjenica.

Drugi dio žalbenog razloga, koji se odnosi na odbijanje zahtjeva za poništenje odluke Komisije C(2018) 3969 od 19. lipnja 2018. u području pristupa dokumentima (točke 141.-172. pobijane presude)